

בית משפט השלום בקריית גת

28 ינואר 2020

ת"פ 32247-03-18 מדינת ישראל נ' בשארי

בפני כב' השופט משה הולצמן

המאשימה

מדינת ישראל - משטרת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד נורית זקן גבעתי ואח'

נגד

הנאשם

בועז בשארי
ע"י ב"כ עוה"ד רובי גלבע ואח'

חקיקה שאוזכרה:

[חוק צער בעלי חיים \(הגנה על בעלי חיים\), תשנ"ד-1994: סע' 17, 14, \(א\)2, \(א\)](#)[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 1' לפרק ו'](#)**גזר דין**

1. בגדרו של הליך זה הוגש כתב אישום מתוקן כנגד הנאשם.
2. בכתב האישום המתוקן נטען, בעיקרי הדברים, כי ביום 9.3.2018, בשעה 15:25 בערך, במושב רווחה, הנאשם התעלל והתאכזר לבעל חיים שלא כדיון, בכך שקשר את כלבו של שכנו בצוואר בחבל קצר באורך כמטר- מטר וחצי לערך, לרכבו מסוג טויוטה מ.ר. - 25-851-51 ונסע מאזור ביתו במושב רווחה לאורך של כ- 700 מ', כאשר הכלב נגרר מאחור על האספלט החם; כתוצאה מגרירת הכלב מאחורי רכב נוסע, נגרם לכלב שפשוף בארבעת כפות הרגליים וברך ימין, אובדן הכריות המרכזיות בשל חיכוך של כפות הרגליים הצוברות עם הכביש כאשר הכלב אינו יכול להתנגד; הנאשם גרר את הרכב אל בעליו על אף טעות בזיהוי הבעלים; הנאשם פתח את הקשר והותיר את הכלב על פציעותיו בפתח הדירה של

הבעלים לכאורה; הנאשם ניסה להצדיק את מעשיו מאחר והכלב פגע מספר פעמים במשק שלו, דבר מוטעה מכיוון שאין המדובר באותו כלב. הכלב סובל מכאב פיזי ונפשי (סטריס) ונזקק לטיפול רפואי נגד כאב בשל הפציעות שנגרמו לו לרגליו; בשל המעשים המתוארים לעיל הנאשם התעלל והתאכזר בכלב וגרם לו לכאבים ולסבל פיזי שלא כדיון.

הוראות הדיון שלפיהן הואשם הנאשם - התעללות והתאכזרות בבעל החיים, בניגוד [לסעיף 2\(א\)](#) ביחד עם [סעיף 17\(א\)](#) [לחוק צער בעלי חיים \(הגנה על בעלי חיים\)](#), התשנ"ד – 1994.

3. בדיון שנערך ביום 3.7.2018 ניתן מענה מטעמו של הנאשם לכתב האישום.
4. בדיון נוסף שנערך ביום 30.4.2019 הנאשם ביקש לחזור בו מכפירתו בכתב האישום המקורי, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע על פי הודאתו בעבירות שייחסו לו בכתב האישום המתוקן.
5. בהמשך להסכמת הצדדים שירות המבחן למבוגרים התבקש להגיש תסקיר בעניינו של הנאשם, שיבחן גם את שאלת אי הרשעתו.

בתסקיר שהוגש צוין, בעיקרי הדברים, כי הנאשם נעדר מעורבות קודמת בפליליים; לנאשם יכולות גבוהות לתפקוד תקין שבאו לידי ביטוי בשירותו בצה"ל במשך שנים רבות ללא דופי והינו בעל מערכת ערכים נורמטיבית ומנהל לאורך השנים אורח חיים נורמטיבי ותקין; תקופת המעצר והליכים המשפטיים מהווים גורם מרתיע שמקטין את הסיכון להישנות ביצוע העבירה בגינה הורשע; עם זאת, הנאשם הינו בעל נטייה בולטת לניתוק רגשי, ובשיחה עימו התקשה להתייחס למורכבות והקשיים עימם התמודד בחייו מלבד חווית המעצר האחרונה; הנאשם התקשה להתייחס באופן מעמיק למעשיו באירוע העבירה ונטה לתיאור מנותק ומצומצם; יש אפשרות שהשינוי שחל באופן חייו עם פרישתו מצה"ל היווה טלטלה רגשית ומשמעותית עבורו, שהובילה לקשיי הסתגלות ולרגשות מורכבים; ניתן להעריך שיתכן ומצב רגשי משברי זה וקשייו של הנאשם בביטוי רגשי יצרו את הרקע לביצוע עבירה; בשקלול הגורמים המפורטים שירות המבחן העריך כי קיימת רמת מסוכנות נמוכה לחזרתו של הנאשם על התנהגות דומה בעתיד; שירות המבחן העריך כי קיימת נזקקות טיפולית לנאשם בגין המצב הנפשי בו הוא שרוי, והומלץ לשלבו בטיפול פסיכולוגי פסיכיאטרי כמענה ראשוני לקשייו הרגשיים ועל מנת לסייע לו בהסתגלות טובה יותר למציאות חייו כיום; הומלץ להטיל עליו צו מבחן למשך שנה במסגרתו יעמוד בקשר עם שירות המבחן ויופנה לגורמי הטיפול המתאימים; שירות המבחן סבור כי עונש חינוכי מוחשי בדמות צו השירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות יהווה במקרה זה ענישה מתאימה בעלת מסר חינוכי שיקומי; לפי התוכנית שנבנתה לנאשם ניתן לבצע את השל"צ בעמותת "כולנו למען כולנו" בקריית גת בתפקיד עוזר אחזקה; שירות המבחן העריך כי הרשעה בדיון עלולה להוסיף על הפגישה שהנאשם חש בדימויו העצמי ומצבו הנפשי עקב ההליכים המשפטיים נגדו וכן עלול לפגוע באפשרות תעסוקתיות, התנדבות או עבודה, שהינן חיוניות לשיקומו ולפיכך הומלץ לסיים את ההליך המשפטי ללא הרשעתו בדיון.

6. בדיון שנערך ביום 5.11.2019 נשמעו טענות הצדדים לגבי העונש.

דיון והכרעה

7. ראשית לעניין ההרשעה.

בא כוחו של הנאשם ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן בתסקיר, להימנע מהרשעה, ולהשית עליו צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות, לפי ההמלצה שבתסקיר, אך לא מצאתי לנכון להיעתר לבקשתו.

בעניין שנדון ב-[ע"פ 2083/96](#) תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.1997), נקבע כי "הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (פסקה 7).

בעניין שנדון ב-[עפ"ג \(מחוזי מרכז\) 10933-06-19](#) מדינת ישראל נ' חיים אורי צרפתי (22.10.2019) נקבע כי "... בית המשפט קמא פירט בהרחבה יתרה את הקריטריונים לאי הרשעה, תוך ציטוט מפסיקת בתי המשפט בעניין זה, ותוך ציטוט הכלל לפיו הימנעות מהרשעה נקבעת רק במקרים מיוחדים ובנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר. לעניין זה מצוטט בית המשפט קמא בין היתר מע"פ 8518/12 צפורה נ' מדינת ישראל (מיום 3.3.13) שם נקבע כי "בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תיעשה רק במקרים יוצאי דופן" (פסקה 6).

בענייננו, לא מצאתי שהוצגו טעמים של ממש המצדיקים סטייה מהכלל הנ"ל, ובכלל זה יש לשים לב לחומרה הגלומה במעשה שבגיננו הורשע הנאשם.

הנאשם טען שרישיון הנשק נשלל ממנו בגין ביצוע העבירה, ובכוונתו היה לעבוד באבטחה ובמשאית שנוסעת לשטחים ולצורך כך הוא זקוק לנשק, אלא שלא הוצגו ראיות של ממש בעניין זה, ומכל מקום לא השתכנעתי שהנאשם אינו יכול למצוא תעסוקה בשל נטילת נשק, כך לפי הטענה.

דיון- מתחם הענישה ההולם

8. לצורך בחינת מתחם הענישה, בגדרו של סימן [א'1 לפרק ו' בחוק העונשין](#), התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), יש לבחון את העניינים הבאים- א. הערך החברתי שנפגע בביצוע העבירה ומידת הפגיעה. ב. מדיניות הענישה הנהוגה. ג. נסיבות ביצוע העבירה ובכלל זה מידת אשמו של הנאשם.

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה

9. ההלכה הפסוקה נתנה את דעתה לגבי החובה להגן על בעלי חיים מעצם היותם, בדרך כלל, חסרי ישע, ונקבע שההתעללות בבעלי חיים, והתאכזרות אליהם, הינם מעשים בלתי מוסריים, בלתי הגיוניים, ובלתי הוגנים.

"עמדת המוצא לדיוננו היא קיומה של חובה להגן על בעלי חיים. חובה זו מושרשת בהלכה היהודית ומוטמעת בשיטתנו המשפטית מימים ימימה..."

[בג"ץ 9232/01](#) נח" ההתאחדות הישראלית של הארגונים להגנת בעלי חיים נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 2 לפסק דינה של כב' השופטת שטרסברג-כהן (כתוארה דאז), 11.8.2003.

"מה טעם מצאו בתי-משפט ומחוקקים לקבוע הלכות ולחוקק חוקים להגנת בעלי-חיים? חשוב שנעמוד על התכלית, ולו משום שהתכלית היא אף שתקבע את גבולות ההלכה והחוק. מסתבר שהחוק וההלכה בנו עצמם על כמה וכמה יסודות, ועתה נעמוד על יסודות אלה אחד לאחד.

היסוד הראשון והעיקרי בונה עצמו על תחושתנו – תחושת-הלב – כי התעללות בבעל-חיים, התאכזרות אליו, עינויו, הינם מעשים בלתי מוסריים, בלתי הגונים ובלתי הוגנים. תחושת החמלה שאנו חשים כלפי בעל-חיים שמתעללים בו נובעת ממקום עמוק בלבנו, מרגש המוסר שבנו, רגש הנחרד נוכח פגיעה בחלש ובחסר-ההגנה. צווינו מלידה להגן על החלש, ובעלי-חיים הם חלשים. בעל-חיים ליד האדם הוא כילד, תמים וחסר-הגנה. התעללות בילד תזעזע אותנו וכן היא התעללות בחיה. החיה – כמוה כילד – הינה תמימה. אין היא מכירה ברוע ואין היא יודעת כיצד להתמודד עמו. החיה מתקשה להגן על עצמה מפני האדם, והמלחמה בין האדם לבין החיה היא מלחמה בין מי שאינם שווים. האדם מצווה אפוא להגן על החיה כחלק מן הציווי המוסרי להגן על החלש. מצוות צער בעלי-חיים באה, אפוא, להגן על בעלי-החיים באשר הם, יצורים שהאלוהים נתן בהם נשמה. כל מי שאלוהים בלבבם, יעשו ככל שיוכלו – איש-איש ממקומו – כדי שהאדם לא יענה בעלי-חיים, לא יתאכזר אליהם ולא יתעלל בהם. ומלבו של האדם נחצבה ההלכה ונחוקו החוקים להגנת בעלי-החיים".

[רע"א 1684/96](#) עמותת "תנו לחיות לחיות" נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ ואח', פסקאות 28-29, 22.6.1997 (הדגשה לא במקור- מ.ה.).

10. [בחוק צער בעלי חיים \(הגנה על בעלי חיים\)](#), התשנ"ד-1994, [בסעיף 2\(א\)](#) נקבע כי "לא יענה אדם בעל חיים, לא יתאכזר אליו ולא יתעלל בו בדרך כלשהי", ובסעיף [17\(א\)](#) נקבע כי "העובר על הוראת סעיף 2, דינו- מאסר שלוש שנים או הקנס האמור בסעיף 61(א)(4) [לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977...".

11. בענייננו, הנאשם קשר את הכלבה ברצועה קצרה לרכבו ונסע למרחק של כ-700 מטר כאשר הכלבה נגררה אחרי הרכב על האספלט החם, וכתוצאה מכך נגרם חיכוך של ממש ודימום בארבעת כפות הרגליים וברך ימין של הכלבה שלא יכלה להתנגד, ונדרשה התערבות רפואית. בנסיבות העניין סבורני שנגרמה פגיעה של ממש בערך החברתי המוגן על פי הדין הרלבנטי שעל בסיסו הוגש כתב האישום.

מדיניות הענישה הנהוגה

12. ב"כ הצדדים הפנו לגזרי דין המשקפים, לטעמם, את מדיניות הענישה ההולמת, או שניתן לגזור מהם את מדיניות הענישה ההולמת בענייננו, שחלקם ניתן טרם החלת תיקון מס' 113 [לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977, בעניין הבניית הענישה בפלילים.

בהתייחס לפסקי דין שהוצגו על ידי ב"כ המאשימה-

בעניין שנדון ב-[עפ"ג \(מחוזי ב"ש\) 13290-01-10](#) מדינת ישראל נ' סבטלנה קגן (15.9.2010), הנאשמת השליכה כלבה בוגרת וגור כלבים מחלון דירתה בקומה הרביעית, וחזרה והשליכה את הכלבה מחלון דירתה. הכלבים נחבלו קשות, דיממו, רגליהם האחוריות רוסקו, ונותרו

ברחוב עד שנמצאו על ידי שכנים שהזעיקו את הרשויות. בהמשך גור הכלבים נפטר כתוצאה מהשלכתו מהחלון; על הנאשמת נגזרו שלושה חודשי מאסר לריצוי בפועל, ומאסר על תנאי של תשעה חודשים למשך 3 שנים.

בעניין שנדון ב-[ת"פ \(שלום נתניה\) 28737-06-15](#) מדינת ישראל נ' דוד שמואל (22.12.2015) הנאשם דקר כלב בסכין בצווארו, גרם לו לפציעות וחבלות חמורות, הותיר אותו מתבוסס בדמו במבנה, והיה צורך בסדרה של ניתוחים על מנת להותירו בחיים. על הנאשם נגזר עונש של 6 חודשי מאסר בפועל (הופעלו מאסרים מותנים ומשכך תקופת המאסר הועמדה על 13 חודש), 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור את העבירות עליהן הורשע וכל עבירת אלימות מסוג כלשהוא, קנס של 4,000 ₪ (בעשרה תשלומים), או 60 ימי מאסר תמורתו, והתחייבות על סך של 3,000 ₪ למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה בגינה הורשע וכל עבירת אלימות.

בעניין שנדון ב-[רע"פ 4987-15](#) יהודה אריה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל (19.7.2015), הנאשם דרך על ראשו של גור חתולים מספר פעמים עד שגרם למותו. בית משפט השלום גזר על הנאשם עונש של של"צ בהיקף של 600 שעות, 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים וקנס של 10,000 ₪ או 90 ימי מאסר תמורתו. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם וגזר עליו 4 חודשי מאסר באמצעות עבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו, חלף עונש השל"צ שבוטל, קנס בסך של 8,000 ₪, והותיר על כנו את עונש המאסר על תנאי שהושת עליו. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהוטל בסופו של דבר על הנאשם הינו ראוי ומידתי ודחה את ערעורו.

בעניין שנדון ב-[עפ"ג 10933-06-19](#) מדינת ישראל נ' חיים אורי צרפתי (22.10.2019), הנאשם הרים כלבה קטנת ממדים בצווארה והשליכה, חזר והרימה בצווארה, השליכה באוויר ובעט בה לתוך מעלית, ונגרמו לה חבלות של ממש. על הנאשם נגזר בבית משפט השלום עונש של 300 שעות של"צ וחתימה על כתב התחייבות להימנע מביצוע עבירות דומות למשך שנתיים. הערעור התקבל ונקבע שיש להחמיר בעונשו של הנאשם. הממונה על עבודות השירות התבקש לחוות את דעת בדבר כשירותו של הנאשם לבצע עבודות שירות ככל שיוטלו עליו.

בעניין שנדון ב-[ת"פ \(שלום אילת\) 54749-08-16](#) מדינת ישראל נ' גריזו (4.5.2017), הנאשם שפך במספר הזדמנויות חומר שטיבו אינו ידוע על כלבים וגרם להם לכוויות קשות, לנשירת שיערם, וצלקות לצמיתות. על הנאשם נגזר עונש של 11 חודשי מאסר בפועל, 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים ממועד שחרורו, שלא יעבור כל עבירה של אלימות מסוג פשע, 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירה בה הורשע ועבירה של אלימות מסוג עוון, וקנס בסך 4,000 ₪ (בתשלומים), ופיצויים.

בהתייחס לפסקי דין שהוצגו על ידי ב"כ הנאשם-

בעניין שנדון ב-[ת"פ \(שלום קריות\) 5113-03-19](#) מדינת ישראל נ' גד בן שלמה דנה (11.7.2010), הנאשם גרר את הכלב, בעט בו בבטן, הכה בו בבטנו ובראשו במקל, ריסס אותו בצבע, וכתוצאה מכך הכלב נפצע באופן אנוש ובהמשך מת מפצעיו. על הנאשמת נגזר עונש של 6 חודשי מאסר באמצעות עבודות שירות, קנס בסך של 3,000 ₪ (בתשלומים), מאסר על

תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה בגינה הורשע, ופיצוי כספי בסך של 5,000 ₪. בנוסף צו מבחן למשך 18 חודשים.

בעניין שנדון ב-[ת"פ \(שלום עכו\) 46571-11-11](#) מדינת ישראל נ' חאתם נסר ואח' (18.11.2012), הנאשם שיסה כלב בחתול שפעמיים נעץ בו את שיניו, טלטל אותו והותיר אותו מתבוסס בדמו. על נאשם 1 נגזר עונש של מאסר בפועל למשך 6 חודשים באמצעות עבודות שירות, מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים שלא יבצע עבירה של היזק או התעללות בחיה וירשע בגינה, מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים שלא יבצע עבירה בגינה הורשע בתיק נוסף (הפרת הוראה חוקית ואיומים) וירשע בגינה, וצו מבחן של 18 חודשים, תוך שהובא בחשבון שהיה נתון במעצר תקופה ממושכת. על נאשם 2 נגזר עונש מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים שלא יבצע עבירה של היזק או התעללות בחיה וירשע בגינה.

בעניין שנדון ב-[ע"פ \(מחוזי ירושלים\) 22647-02-16](#) רפאל שלום מזרחי נ' מדינת ישראל (23.5.2015), הנאשם קשר אתון לעץ, כיסה את עיניה ושיסף את גרונה בסכין. על הנאשם נגזר עונש של חודש וחצי מאסר בפועל באמצעות עבודות שירות ושלושה חודשי מאסר על תנאי וקנס כספי בסך של 2,500 ₪. הערעור נדחה.

בעניין שנדון ב-[עפ"ג \(מחוזי חיפה\) 49133-10-14](#) מדינת ישראל נ' סלימאן נאסר (8.1.2015), הנאשם קשר כלב לרכבו בחבל, גרר אותו, וכתוצאה מכך הכלב נחבל באופן קשה, ווטרינר נאלץ להמיתו המתת חסד. בית משפט השלום גזר על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר על תנאי, 200 שעות שירות לציבור, קנס בסך של 3,000 ₪ ושנה בפיקוח קצין מבחן. בית המשפט המחוזי קבע שהיה מקום להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל, אך הדבר לא התאפשר מכיוון שבינתיים ביצע וסיים את עבודות השל"צ, והשית על הנאשם קנס כספי בסך של 10,000 ₪ (בתשלומים) לעמותת "צער בעלי חיים".

בעניין שנדון ב-[ת"פ \(שלום ב"ש\) 3112/07](#) מדינת ישראל נ' איגור רודגין ואח' (6.9.2010) הנאשמים הרגו בצוותא חדא חמישה חתולים תוך שזרקו על ראשם אבנים ובעטו בכל חלקי גופם. על הנאשם 1 נגזר עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים על העבירות שבהן הורשע, וקנס כספי בסך של 10,000 ₪.

בעניין שנדון ב-[ת"פ 24850-03-13](#) מדינת ישראל נ' רזניק (17.1.2017), הנאשם החזיק בסוסה ללא אמצעים מתאימים וללא טיפול נאות, ונגזר עליו עונש של 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה שבגינה הורשע, קנס כספי בסך של 5,000 ₪ (בתשלומים) או 50 ימי מאסר תמורתו, והתחייבות כספית בסך של 8,000 ₪ להימנע במשך 3 שנים מלעבור עבירה בגינה הורשע.

13. מסקירת פסיקות בתי המשפט שפורטו לעיל עולה שבגין הרשעה בעבירות של התעללות והתאכזרות לבעלי חיים, הוטלו עונשי מאסר שנעו בין חודש וחצי לאחד עשר חודשים, בדרך כלל באמצעות ריצויים בעבודות שירות, עונשי מאסר על תנאי שבין 3 חודשים לבין 12 חודש, בדרך כלל לתקופה של 3 שנים, וקנסות כספיים שבין 3,000 ש"ח לבין 10,000 ₪, בשים לב לנסיבות העניין הנדון ודרגת החומרה שיוחסה למעשים.

מתחם העונש ההולם במקרים של הזנחת בעלי חיים או התעללות שלא גרמה לנזק של ממש- וראוי לציין שהפסיקה במקרים אלה אינה רבה- עמד על עונש מאסר על תנאי של חודשים ספורים למשך שלוש שנים, קנס כספי בסך של אלפי ₪ ספורים, והתחייבות מתאימה.

14. ראוי לציין שהנסיבות הנוגעות לעבירות שבוצעו בחלק ניכר של המקרים שנסקרו לעיל, הינן בדרגת חומרה גבוהה יותר מהנסיבות הנוגעות לענייננו, ובחלק מהמקרים מעשי העבירה גרמו לקיפוח חייהם של בעלי החיים, וזאת מבלי לגרוע ממידת החומרה שיש לייחס לנאשם בגין העבירה שבה הורשע.

נסיבות ביצוע העבירה

15. בענייננו, הנאשם גרר את הכלבה שנקשרה לרכבו למרחק של כ-700 מטר ובכך גרם לה לחיכוך של ממש בכריות שבכפות הרגליים, לחבלה בברך, ולדימום, והכלבה נזקק לטיפול רפואי.

16. הנאשם טען שבכוונתו הייתה להביא את הכלבה לבעליה, אך מחמת טעות הביא אותה למי שבבעלותו כלב דומה. לא הייתה לו כוונה להזיק לכלבה, והתנהלותו נבעה מטעות בשיקול דעת. הנאשם לא היכה את הכלבה, ולאחר שהביאה לחצרים של בעליה, כך לפי סברתו המוטעית, שיחרר אותה, כפי שניתן להבחין בסרט שהוצג בדיון. הכלבה לא נפגעה באורח קשה, והנאשם נשא בעלות הטיפול הרפואי והתעניין בשלומה.

לעניין זה אציין שככל שהייתה לנאשם כוונה להחזיר את הכלבה לחצרי בעליה, כך לפי סברתו, הרי שניתן היה להסיעה ברכב, תחת לגרור אותה כשהיא קשורה לרכב תוך שנגרם לה נזק פיסי ויש להניח שגם נזק נפשי, או להוליכה ברגל, וסבורני שיש לראות בחומרה את גרירתה על יד רכב נוסע.

מעיון בסרט שהוצג לפניי בדיון, לגבי קטע מסוים של הדרך, עולה שהנאשם הסיע את רכבו במהירות מתונה והכלבה הלכה אחרי הרכב, אלא שגם אם אניח שהנאשם נסע במהירות שאפשרה לכלבה להדביק את קצב הנסיעה ולא להיגרר חסרת אונים לחלוטין אחרי הרכב, עדיין היה אנוסה לעמוד בקצב הנסיעה, ונראה שהדבר היה למעלה מיכולותיה וכוחותיה, בשים לב לנזק שנגרם לכפות רגליה, ולטיפול הרפואי שלו נזקקה.

הוצגה לפניי הודעה מטעמו של בעל הכלבה (1/נ) לפיה " ... הכלבה נפצעה קלות וכבר למחרת יכלה להלך בחצר, ואחרי מספר ימים יכלה להלך כרגיל", ויש בכך כדי להעיד שהכלבה אכן ניזוקה מגרירתה באמצעות רכבו של הנאשם, אך חזרה לאיתנה, לפחות בהיבט הפיסי, בתוך פרק זמן קצר.

17. בנסיבות העניין, סבורני שמתחם העונש ההולם בענייננו של הנאשם הינו מאסר על תנאי לתקופה שבין שלושה לשישה חודשים לפרק זמן של שנתיים עד שלוש שנים, קנס כספי בסך שבין 3,000 ₪ לבין 8,000 ₪, והתחייבות בסכום הולם להבטחת מניעת הישנות העבירה שבגינה הורשע.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

18. הנאשם בגיל 54, נעדר כל עבר פלילי, לא נטען שטרם ביצוע העבירה היה במשטרה, שירת שירות צבאי בצבא הקבע לאורך שנים והדעת נותנת שסיים את השירות בצורה ראויה.

19. הנאשם נעצר ביום 11.3.2018, שהה במעצר באותו היום עד לשעות הערב, ובהמשך במעצר בית מלא עד ליום 15.3.2018. כתב האישום (הראשון) הוגש ביום 15.3.2018. הנאשם היה במעצר "אדם" תחת פיקוח צמוד כל שעות היממה מיום 15.3.2018 ועד ליום 6.12.2018, ותחת פיקוח צמוד בשעות הלילה בלבד מיום 6.12.2018 ועד ליום 30.4.2019, בתקופה של למעלה משנה לאחר הגשת כתב האישום.

20. בשולי הדברים, הנאשם הודיע על חזרתו מכפירתו בכתב האישום, והורשע על פי הודאתו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן ובכך חסך זמן שיפוטי יקר.

התוצאה

21. מהמקובץ לעיל, ובהינתן האיזון הראוי בין מתחם העונש ההולם לבין הנסיבות שאינן קשורות לבצוע העבירה, מצאתי לנכון לגזור על הנאשם את העונש הבא-

א. הנאשם יישא בשלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, ממועד מתן גזר הדין, כאשר התנאי יופעל ככל שיעבור עבירה שבה הורשע בהליך זה במהלך התקופה האמורה.

ב. הנאשם יישא בקנס בסך של 6,000 ₪, או 60 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם בשישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 10.2.2020, ועד לעשירי לכל חודש עוקב עד לפירעונו המלא. לא ישולם אחד מן התשלומים האמורים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי.

ג. הקנס ישולם לקרן למען בעלי חיים לפי [סעיף 14 לחוק צער בעלי חיים \(הגנה על בעלי חיים\)](#), התשנ"ד – 1994.

ד. הנאשם יישא בהתחייבות עצמית בסך של 12,000 ₪ על מנת למנוע הישנות של העבירה שבה הורשע בהליך זה למשך שנתיים ממועד מתן גזר הדין.

22. ערעור בזכות ניתן להגיש לבית המשפט המחוזי בבאר שבע בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, ב' שבט תש"פ, 28 ינואר 2020, במעמד באי כוח הצדדים והנאשם.

משה הולצמן 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)